

Hộ pháp dưới mái nhà

ISSN: 2734-9195 10:10 13/07/2026

Ngoại đi qua ngọn lửa của nợ nần, của cái nghèo bám víu tưởng chừng như muốn thiêu rụi chút sức tàn lực kiệt cuối cùng

Tác giả: **Mai Thị Như Ý**

Nguyện cầu cho vị Hộ pháp dưới mái nhà năm xưa, cũng là đóa **Liên Hoa** Chiến Phẩm đã đi qua trăm trận chiến lửa đỏ của cuộc đời, từ nay tâm không còn thất lại vì lo âu, lòng không còn trĩu nặng vì sương gió. Vị Hộ pháp ấy, con gọi Người là Ngoại.

Đất trời đang khép mình vào mùa An cư kiết hạ, mùa của những lối về thanh tịnh khi Chư tăng, ni thúc liễm thân tâm, trau dồi giới đức. Giữa cái nắng xuyên qua những tầng lá còn ướt nước mưa ngâu, năng lượng tu tập thanh tịnh của mười phương đạo tràng như đang lan tỏa, thúc giục lòng người tìm về những khoảng lặng bình yên nhất của tâm hồn để tạ ơn.

Ngoại của tôi với bộ đồ bà ba cùng chiếc ví sờn cũ với những đồng bạc lẻ nhần nhúm nhưng lại là người giàu có tình cảm nhất thế gian. Chiếc ví ấy chưa bao giờ biết đến những tấm thẻ ngân hàng sang trọng, nhưng lại bao dung nuôi lớn những giấc mơ bay cao, bay xa của đứa cháu thơ. Những ngày nông nổi của tuổi trẻ mãi chìm đắm trong ngọn lửa hận thù, tôi lại vô tình quên mất góc khuất nơi gian bếp cũ có bóng lưng còng lặt lẽ nhóm lửa yêu thương.

Hình ảnh minh họa (sưu tầm).

Hơn hai mươi năm, tâm hồn như chiếc bánh xe cầu nguyện cứ xoay vần mãi không một chút nghỉ ngơi. Giờ đây, khi người thân đã khuất bóng hoàng hôn, tôi mới chợt nhận ra cuộc đời của Ngoại chính là bức tranh Mandala vĩ đại nhất. Ngoại đã dùng từng hạt cát của thanh xuân, sự nhẫn nhục chắt chiu và lòng vị tha vô bờ bến để dệt nên một vương quốc bình yên cho tôi bước vào. Để rồi lần đầu tìm về bến giác, cũng là lúc bức tranh cát lộng lẫy ấy lại bình thản tan vào sương gió của quy luật thành-trụ-hoại-không. Một đời tảo tần cuối cùng hóa thành nắm tro bay, nhẹ nhàng buông xả.

Cũng qua rồi một thời nổi loạn, **Vu Lan** năm nay tôi xin tỉnh giấc mộng vàng. Nhìn lại những vết lở loét, chai sần trên đôi bàn tay Ngoại, tôi mới thấu hiểu thế nào là sự tôi luyện của đóa Liên Hoa nở rộ rực rỡ từ những trận chiến khốc liệt nhất của số phận.

Đúng như lời dạy trong Kinh Lửa Cháy, kiếp nhân sinh tôi bị thiêu đốt bởi muôn vàn ngọn lửa phiền não từ tham sân si. Còn Ngoại đi qua ngọn lửa của nợ nần, của cái nghèo bám víu tưởng chừng như muốn thiêu rụi chút sức tàn lực kiệt cuối cùng. Thế nhưng vì tình thương vô bờ bến, mỗi một giọt nước mắt rơi xuống đều hóa thành một đài sen nâng đỡ bước tôi đi. Ngoại kiên cường chiến đấu với số phận chỉ để bảo vệ cho bảo vật duy nhất trong vương quốc của Người: là con cháu, là gia đình.

Tình yêu của Ngoại chính là câu thần chú sáu chữ "*Om Mani Padme Hum*" chân thật nhất. Viên ngọc quý nằm trong hoa sen ấy chẳng ở đâu xa, nó hiển hiện

trong từng lời răn dạy nghiêm khắc, từng cái ôm ấm áp và cả những tiếng thở dài lo lắng thâu đêm. Tình cảm ấy dẻo dai và kiên cường như chiếc chày Kim Cương dẫu đi qua nghèo đói của số phận vẫn vẹn nguyên, không một vết rạn. Sự nghiêm khắc của vị Hộ Pháp dưới mái nhà năm ấy, hóa ra là tình yêu thương bọc trong lớp gai góc để bảo vệ đứa con thơ khỏi nanh vuốt của tâm ma.

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa (sưu tầm).

Kinh Trọng Ân Phụ Mẫu Khó Đáp Đền có đoạn:

"Giả sử có người vai trái cõng cha, vai phải cõng mẹ, dù cho thịt nát thối xương, xương nát thối tuỷ, vòng quanh đi khắp núi Tu di, trải trăm nghìn kiếp, máu tuôn thấm đất, cũng không có thể báo đáp được công ơn sâu dày."

Ngoại đã bảo hộ đời tôi cả một tuổi thơ. Nếu không có Người, tôi đã chẳng có nổi một bữa cơm ăn khi biến cố năm ấy ập đến. Vòng xoáy nhân duyên thật nhiệm màu.

Báo hiếu trong giáo lý nhà Phật có ba tầng bậc. Tiểu hiếu là lo cho người thân đầy đủ về vật chất, cơm áo thuốc thang. Trung hiếu là mang lại tiếng vang, sự thành đạt và vinh hiển cho dòng tộc. Nhưng cao cả hơn cả là Đại hiếu, chính là hướng lòng mình và hương linh người thân về với chính pháp, tự mình tu tập để cắt đứt vòng dây nghiệp lực, đưa thần thức vượt qua nẻo luân hồi tăm tối, chạm đến bến bờ giải thoát an vui.

Với tôi, tu giải thoát là dám đối diện với dòng đời hối hả bằng một trái tim không lay chuyển như **Bất Động Minh Vương**, cùng với sự bao dung như biển lớn và

rực sáng như ngọn lửa trí tuệ. Trong không gian tịch mịch của mặt thất tâm hồn, hòa cùng năng lượng chú nguyện hộ trì giải thoát của mùa An cư, tôi nguyện thắp lên một ngọn Trắc Đăng vĩnh cửu. Ngọn đăng tâm được thắp bằng ngọn lửa của sự tỉnh thức và chất dầu tinh túy từ sự tu tập tinh tấn của bản thân.

Bình yên này, giải thoát này, con xin hồi hướng trọn vẹn cho Ngoại. Nam Mô Đại Hiếu Mục Kiền Liên Bồ tát. Chắp tay lạy Ngoại ba lạy, cúi đầu khắc ghi công đức vô lượng. Một lạy tạ ơn hình hài máu thịt và dòng sữa mát lành. Một lạy xót xa cho những nhọc nhằn trăm năm Ngoại mang gánh. Một lạy nguyện đem cả cuộc đời này tu hành tinh tấn, hóa thành quả vị bồ đề ngát hương để cúng dường lên Người.

Hương trầm đã quyện, đóa sen tâm đã nở. Xin mượn phước lành của mùa chúng tăng tự tứ, gửi trọn vẹn tấm lòng thành kính này vào cõi tịnh bao la.

Nguyện cho Ngoại ở thế giới bên kia và muôn đời về sau, không còn bão giông dập vùi, bình bình yên yên dưới bóng mát của đài sen giác ngộ.

Tác giả: **Mai Thị Như Ý**